

Historia CONTINENS

VERISSIMAM EXCIDII TRO-
IANI, CAUSSAM IPSVM VIDELICET HE-
LENAE raptum per Paridem Troianū, cum
finali vtriusque exitu: non ita pridem idioma-
te Hungarico per anonymum quendam ex-
scriptis Poëtæ Nasonis, causa voluptatis
in rythmos diligenter coacta.

Anno Domini 1576.

COLOSVAROT.
Nyomtattot 1576, estendöbeni

P. 0 28
141

PRIMA PARS.

Szolloc ferelem dolgáról nektec,
Es tüzénec nagy langiáról beféllec,
Kit hogy meg érchetec titeket kerlec,
Regi lött dolgot Ielentec higittec.
Ouidius iria Párisnac dolgát,
Mint meg chalta az Görög fép llonát,
Kiert el vestete egéfi orságát,
Az Görögöc mint el rontotác Troiát.
Páris az Priamusnac Fia vala,
Kinél mikor az Annia terhés vala:
Almában az Afony est láta vala,
Hogy egy langozo úföget fült volna,
Ez lún az Bölcek nec errül értelmec,
Hogy az Afony az mely Giermeket fülne,
Orságánac veszedelmére lenne,
Troia birodalma az miat vesne,
Hagia Király hogy az Fiát meg ölnec,
Mihelt ez uilágra fületetnec.
De az Annia nagy okúal czelekedec,
Mert Giermec tüle meg öríftetec.
Adá Giermeket Afony pástoroknac
Adá hegiekben őrizó pástoroknac,
Hogy neuelnéc az Giermeket tartanac,
De meg hagiá hogy úk ezt el titkonác.
Páris immár hogy hufi estedös volna,

Pele

Peleus király Görög országban vala,
Feleségül Testit el vette vala,
Vendégségben sokakat el hit vala;
Köfötöc három Isten Afony ott vala,
'Az eggiknec neue fűp Iuno vala,
'Az másiknac Pallás minerua vala,
Szerelemnek afonya Vénus vala;
Erix Isten Afony vgy bosonkodic,
Hogy lakodalomban el nem hiuatic,
Azért ezen oly igen gondolkodic,
Hogy bosuiát álhasla igiekezic.
Hamar egy arany almát fűpet ferze,
Kire oly betűket fűpet mettete,
Az ki leg fűb köfötetec az est vegie,
Kit az meniegzös nép közze vettete;
Három Isten Afony almát meg látâ
Iuno fűbnec magât alittia,
Az alma öue Minerua kialtia,
Vénus fűbnec ezeknél magât mongia;
Alma miat lakodalom meg bomlęc,
Erix Afontol háboru ferzetęc,
Afonioc köfű egienetlenlęc esęc,
Iupiternec hamar hiręc adatęc.
Hamar azért Iupiterhez menęc,
Hogy Iupitertől meg iteltetnęc,
Az kit mondana ű közölęc fűbnec,

Az

Az többi almát annac engednęc
De Iupiter hamar reâ gondolâ,
Eggiknekis vęteni nem akara,
Párist azért űngkic meg mutatâ,
Köuetlęcül fűp tanust vęcec ada;
Páris egy barlangban alusic vala,
Ida hauasnac oldalában vala,
Neptunus álmában meg ielęnt vala,
Iupiter akarattiat ęrti vala.
Fel ferkene Páris álma halada,
Isten Afonyoc fűmęlię meg látâ,
Az mięrt iőttenec azt ű meg mondâ,
Azért Afonioknac lűn ily vâlâfa.
Igaz itéletęc en ti köfötetec,
Semmi keppen addig en nem tehetec,
Hanem mezitelen le vetkezzetęc,
Hogy nyluân meg láttassęc fűmęlitec;
Iollehet fűgienlic de engedęc,
Az almáért mindent meg kęfęrtenec,
Azért űk hamar el le vetkęzęc,
Eggien eggien eleiben menęc;
Iuno elöl az barlangban bęc męc,
Az Párisnac ily nagy dolgot igęc,
Ha ű néki fűplęcę meg itęlnęc,
Hogy mindennel űt kazdagbâ tennęc;
Mongiad Páris hogy ezeknél fűb vagioc,

Ez

Ez világnac kénchezet mind neked adom,

Gazdaglágot te neked sokat adoc,

Ez világi iokat mindeneket adoc.

Pâris erre csak keufet felele,
hogy ki mênne az Pallást be küldenę,

Azért Pallás hogy eleyben iuta,

Minerua ennél nagyobát igere.

Mongiad Pâris hogy ezeknél fęb vagioc,

Hatalmat en neked oly nágiot adoc,

Erőfleget es vitéfleget adoc,

Mind ez világon győzedelmet adoc:

Pâris erre cziak keufet felele,

Hogy ki mênne es Venus be küldenę,

Azért Venus testet hogy meg fęmlę,

Pâris fęugben hozzá fel gęriede.

Mongyad Pâris hogy ezeknél fęb vagyoc

Szép házastársot en neked ádoc,

Látod fępsęgeniet az mint en vagyoc,

Nálamnál sokkal fęb lę az kit ádoc.

Ez világon higgied hogy fęb nem lęfę,

Annál az ki társod te neked lęfę,

En nálamnális ást higied fęb lęfę,

Enonę feledęn te nálád lęfę.

Ez Enonę ü felelege vala,

Kit az hegien Nymphác meg latta vala,

Dchogy Venus testet meg látta vala,

Enon

Enonet mingiarast el feleytette vala,

Gęriedęz erőssen Pâris fęugben,
Nem tud mit miuelni nagy örömęben,

Az almát azért kęre ü kezęben,

Adá venusnac ő nagy örültęben,

Ily válast tón az Isten Afoniokuac,

Menietę el almát adám Venusnac,

Mert iol látám fępsęget fęp Afonnac,

Azért fęlgálliatoc ti az venusnac,

Az két Isten Afony igen haraguę,

Iuno Iupiternec így bęfonkodę,

Felelege vagyoc az Iupiternec,

Es huga vagioc az nagy Istenec,

Semmi bęczülettem nem lön elóttoc,

De meg állom bęsumat ti raitatoc,

Soha eppen nem mărăd ü orfágoc,

Nem sokára meg romol fęp Troiáioc.

Iupiter ütet nagy fęp fęual kęri,

Ne budosnę bęnkodnę azon inti,

Minden segetseget neki igiri,

Bęfuiát nem sokára hogy be tólti.

SEC V N D A P A R S,

Pâris venus Afont fęrgalmaftatia,

Giakran fogadást fęmęre hánnia,

Az

Cipar xaphla ē.

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Cipar

Levegnec válfát ű sem vária,
Cziak te magad szerelmet ű ohaytia.

Mint folhatoc akar mint en tagaggyam,
Szerelmemnec tűzét miért titkolnám,
Hogy ha láttad miatad nieg fárattam,
Magam te cgetted halni boczáttam.

Ha aſt keuánod hogy neked meg valliam,
'Az szerelmet hogy en el nê tagaggyam,
Mert az tűzét en el nem titkolhatom,
Szerelmemet már el nem fedezhetem.

Szerelmedben ſép Ilona gyôtröttem,
Eyl nappal miattad gerigdezem,
Vgyan eg bennem hozzád en szerelmem,
Ki miát nekem immár el kel veſnêm.

Ne vélled Ilona hogy en magamtul
Legien az ſerelem buiafágomtul,
Auagy heiába valo gondolattul,
Mert ez adatot nekem ſép Venuſtul;

Mikör Aniam en velem terhes vala,
Alma miat Atiam ôlni akara,
De Aniam engem egy Iuháſnâc ada,
Az hegyekben titkon el fel tartata.

Az hegyekben Neptunus hozzám iôue,
Három Iſten aſony hozzám el iôue,
Iupiter ſauâual engemet inte,
Hogy tûlém ezek köſt keſ itélet lenne.

Sokat

Sokat ezec nekem igernec vala,
Nálam azoc nem sokat ernerec vala,
De ſép Venuſ hogy teged igert vala,
Azert ſébnec Venuſt itelttem vala.

Azonközben ſép Troiába be menec,
'Attiam Aniam eleiben hogy intec,
Igaz iegiekből ôſmeretem eſec,
Mint Király Fiânac tiſteſleg adatéc,

Nagy örömben raitam az Troia eſec,
Sok ſép Leany nekem ôruendez vala,
De hody ſéplêgedet hallottam vala,
Cziak egiedül nekem te kelleſ vala:

Sôt meg mikor en âgiamban aluttam,
Cziak te veled ſép Ilona álmottam,
Hogy ha meſe lêtédben en így voltam,
Vallyon mit töt ſéplêgedet hogy láttam;

Azert ſoha többet en nem türhetec,
Hanem ſok hayokat hamar ſerzetec,
Az tengeren hamar hozzád eredec,
Hôzzád hogy Tengeren iûni akarnec.

Attiam aniam engemet tiltnac vala,
Hogy el ne indulnec vgy kernec vala,
Egy ſép hugom ki az Caſſândra vala,
Monda el mégy de tűzet hoſ te viſâ.

Abban nêkem bizony igazat monda,
Mert ſéplêged tûze már velem vala,

Imár

Immár az szerelem bennem ég vala,
Hogy szép menyegyen gériedez vala,
Mikor házatokhoz én értem volna,
Szeretettel Vrad fogadot volna,
Minden gazdagágat mutogatnia vala,
Ki ennékem semmire nem kél vala.

Vala nekem cziak erre kiúánfágom,
Szemliedet látni igen keuánom,
Mert vagyon nekem ily gazdag Orfágom,
Mint Vradnac vagyon iob birodalmom.

Szinedet szépségedet hogy meg látám,
En fiuemben mindgiarást el álmélkodám,
Szépségeden igen meg cziudálkozám,
Hasonlot mert soha hozzád nem láttam:

Mind hannis volt az kic felőled foltac,
Térmetedet az kic nekem mondottác,
Mert soha igazán meg nem mondhattác,
Szépségedet soha meg nem irhattác.

Az Venusnac szép Testet hogy meg látám,
Mindeneknél febnec én ast alittám,
Azért akkor ütet febnec itélem,
Az előt szépségedet hogy nem láttam.

Hogy ha vélec akkor ott voltál volna,
En az almát neked itéltem volna,
Venus ott cziak hyában fírat volna,
Mint az többi üressen el ment volna.

Mert

Mert felőled sóc híreket hallottam,
Kit én magám sememuel meg láttam,
Szébbet te menyegyenel nem találtam,
Az mint én estt szép Venusul hallottam.

Az iátékban én örömet ott vólnéc,
Mezitelen kit ti spártában testec,
De ha én ott ilyen menyelt láthatnéc,
Hogy melynec fiuemet ferent örülnéc.

Halálomot higgied inkább nem fánám,
Minéc előtte te tülled meg válnam,
Ha finte menyegyet vísa adnám,
Először Testedvel veled vigadnám.

Vagy az hogy én te veled el alunám,
Es szép orczáydöt meg cziokolgatnám,
Hazafágnac örömet meg mutatnám.
Szükségedért az halált én nem fánom.

Aggyad szerelmében magad Párisnac,
Ne mongy ellent az ü keuánfaganac,
Higgyed nem les gonos te vig keduednec,
Hititis meg állia az szép Ilonánac.

Tudod mindent érted hátra vetettem,
Itésteget sok kénchezet én nem vöttem,
Az Venus te érted febnec itéltem,
Kérlec azért immar engegy énnekem:

Aggyad szerelmében magad Párisnac,
Ne mongy ellent az ü keuánfágánac,

ing

Higgied nem lesz gonosz te vig kedüednec,
Hititis meg állja az szép Ilonánac.

Ast se gondold hogy hituán helyre vislec,
Szép Troiában nagy foc szépségec lesnec,
Méniec es Leánioc nagy sokan lesnec,
Sok Vitêzlô firfiac velünc lesnec.

Ackor el feletkezél te házadrol,
Görögök költ az te laktad földédröl,
Te Atiádröl anyádröl Nemzetidröl,
Minden nêmu házad êkeségêröl.

Nemzetimet es vallom illyen nagynac,
Földemetis mondom illien firosnac,
Az minemü vagyon Menelausnac,
Semmiben nem alitom ütet iobnac.

Magamatis mondom ollian Enibernee,
Mint te Vrad alitom iob Vitêznec,
Kit cziak hagioc meg itêlnêtec nektec,
Ha igazán te minket meg itêltec.

Chiak ast bánom szerelmes szép Ilona,
Hogy ily fêmcêlt rut Menelaus tartia,
Eiel nappal te vagy neki házában,
Az rut Ember az szép Testet rutitya.

Oh mely nehéz higgied bizony ênnekem,
Hogy te veled együt esem es isom,
De nem szabad nekem veled le fekünöm,
Igy ostoroz az ên nagy kênánságom.

Ez

Est bizonyal higyed nekem halálom,
Mikor Vrad ôlelget ên êlöttem,
Te pedig nagy bosut teses en raitam,
Mikor Vradat czyokolod ên êlöttem:
Ackor keserittêd ên vig siuemet,
El forditom onnat ên fêmeimet,
Fohászkodás körül fog mind engemet,
Meg háboritia azen vig keduemet:
Látod szerlmem fohászkodásomat,
Neha mosolygod titkon bánatomat,
Mert gyötröd ezzel en vig voltomat,
Ilona ne öregbicz ên nagy kinomát.
Gyakran igyekeztem kyuánságomat,
Borral enhiteni büiaságomat,
De egyc tuz geriêstete másikat,
Ez keppen kinzottam ên magamat.
Immár ast sem tudom hogy mit miuelyec,
Mert szerelmed miat igen geriedec,
Mellyet neha örömeit el titkolnec,
Kit ha siuemben el czendesithetnêc.
Akar en mit follyac ha te iol tudod,
Szerelmemnec tûzêt te nyłuán tudod,
Keserues bánatimat mind iol látod,
Szép Ilona siuemet háboritod,
Sokszor másnac szerelmeröl follottam,
ziak rollad ackor en gondolkottam,

C

Sokfor reſſeggé tottem én magamat,
Hogy bizuálban kiuánſágom mondhaſſam.

Az Etránac az te io ſolgaidnac,
Czemenenec áz te io Tanácziodnac,
Te háſadban valo hiu daikáidnac,
Giakorta ſoltam rullad én azok nac.

Emlekeſtem az én kiuánſágomrol,
Hozzád valo el titkolt ſerélmedről,
Kikt ol nem lot töb válaſom azoktol,
Nem félſé ſolnia Páris azokrol.

Vaiha fegyuerrel te hozzád ſérhetnec,
Biſony érted mindent meg kélſertenec,
Nagy ſoc kénczet érted nem kemellenec,
Munkát faratſágot mind el ſennuednec.

Inmár ha érted ennit türtem,
Cziak azon kérlec enged meg énnekem,
Lábaidon lehellen én két keſem,
Legien benned én nagy giönyörűſégem.

Elt magamban ſintén el tökéllettem,
Hogy házamhoz ſoha nem leſt tereſem,
Ha itt leſenis nekem temetſégem,
Szépſégednélkül nem akaroc lennem.

Sokát ſolnéc beſéllenec tē neked,
Hogy ha lehetnec egyut cziak te veled,
Kérlec te ágyadra az Páriſt vegyed,
Meg ne vtáld kérlec iob lſén neked,

Talám ſegyenled eſt meg kélſertened,
Anagy nem meréd te aſt meg miuelned,
Kitt az Venus neked hagyot miuelned,
Ne félj ſemmit Venus meg őriz teged.

Tudod az Iſtenéc eſt mind örülic,
E ſele czialárdſágott mint ſeretic,
Iupitertől es giakran meg eſic,
Szerehméiert hogy más képpen változik.

Hogy Venusnác hamis ne legien ſaua,
Az mint nekem ū igereti tartia,
Engedy kéuanſágomnac ſép Ilona,
Igy lehecز Venusnác kedues Leánya.

Nám io modod vagyon moſt neked abban,
Hogy te Vrad moſtan nincz honn házadban,
Ki meg hatta neked eſt el mentében,
Gazdálkogyál ſép Páriſnác aſt hatta.

Soha nem volt el menélben iob modgya,
Mint moſt engem hogy helyyeben itt hagyja,
Nem tudodé Vrad mit paranczola,
Legy engedelmes annac az mit hagyja.

Cziudálkozom te raitad ſép Ilona,
Nem fog raitad Vrad parancziolata,
Sem nem indit Idonec állapâtia,
Mindent miuelhetûnc moſt vagyon modgya.

Aſt bánom hogy te cziak egyyedül fekſel,
Gaſda nélkül özuęgy ágyban giotródol,

Időt mulacz heiába az fűp Testel,
Cziak egyedül fekűfel az hofu egyel:
Enis en ágyamban egyedöl hálóc,
Szerelem miat oly nagy tűzben vagyóc,
Azert en neked io tanácziot adoc,
Ne mullyanac heiába az io idöc.

Hálliuonc eggy üt az egy ágyra fekűgiünc,
Ackor leűen nekünc nagy vigafágunc,
Keduesb leűen az Napnál az mi éyünc,
Ott bű telic minden io kiuánfagunc,
Ackor neked Ilona kedues leűec,
Mindeneknél en nagy ferelmesb leűec,
Hogy ha hozzám iünel egyedül te neked,
En magam ha mondod ágyadra megyec.

Meg nem modhatom mint leű afonlágba,
Ha iöű veűem az fűp gafdag Troiába,
Te leű ott fűp királne afonlágba,
Nágy fokan leűnec neked vduarlálban:

Attul se fűly hogy hadat inditnánac,
Az Görögöc erted fel támadnánac,
Mert töb Vitezi Vadnac Afánac,
Kic az Görögök nec ellenne álac,

Menelaus sem iob Vitez nálamnál,
Hector bátyám pedig iob en nálamnál,
Ki soc Vitezeknek mert ellenne ál,
Szántalan Viteűt az Troiában látnal,

Ezis neked diczeretedre leűen,
Kiböl mind öröke nagy hired leűen,
Ha ez Világ erted mind hadban megyen,
Soc ver ontás te fűpűgedert leűen.

Azert fűp Ilona intlec teűedet,
Fogad meg kerlec az en beűedemet,
Ne foicz meg bennem az en ferelmemet,
Ne vond meg tüllem az te feműyedec.

Sies hamar fel keűűlni nagy fűpen,
Gazdagságod mindén te veűed legyen,
Te feműyed az en haiombán ülliön,
Veűem egyetemben immár indullyon.

TERTIA PARS,

RESPONSIO HELENÆ, AD PARIDEM.

Immár ertem Páris te Leueledet,
El áltatta fűp fod gyenge fiuemet,
Arra engűűtelte már en fememet,
Leűel irásra birta en keűemet,

Nem tűrhetem Páris hogy nem irnűc,
Mert az nekem dicziretnec tetuűc,
Hogy kűuánlágodnac ebböl engedűc,
Egy nűhán foual azert válaűt teuűc,
Honnan legyen neked te merűűlűged,

Hogy te forgalmaztatni siuemet mered,
Vendég legyen erre magadat attad,
Gazdád feleséget már hitegeted,
Az io gazdaságnac ü bent kötelezt,
Meg nem gondolod az ü erős frigyét,
Meg rontottad az ü nagy erőseget,
Hitegeted io gazdád feleséget,
Azért budosáleg te az Tengeren,
Azért forgottálé soc ferenczéken,
Altal iouên nagy soc nemzetségeken
Igy iouél mi háunkban nagy keduesen
Ez az io barátiságnac iutalma,
Kit en Vram te hozzád nem mutata,
Ki lép foual iouél az mi házunban,
Ellensége vagy auagy barátia.
De hadgiarion immar az en panasom,
Nem tisztelléges vgy teccicmint látom,
De bár fégyen legyen az en mondasom,
Cziak maradhaslon helyen tisztellégem.
De en az mint meg itelteti magamban,
Hozzád hailoc az en akaratomban,
Az mint immár meg ósmertem magamban,
Gonos nem lép hozzám gondolatomban.
Iol lehet lépsegemnec nagy az hire,
De seméliemnec helni tisztellége,
Paráznánac nem voltam en közöse,

Test

Testem még senkinec nem volt engedue,
Aft czudálom hogy te akaratodat,
Erre birhatád mostan te magadat:
Be tölteni az tekiuánlágodat,
Velem akarod öletni magadat,
Talám Teseusrol vöttél te példát,
uagy példáiárol vöttél biztatast,
Ne véld hogy bé töltötte akaratiaát,
Chiak hyába miuelte nagy munkáiát.
Higyed hogy chiak hiába volt munkáia,
nem volt semmi hasna az kapálban,
hogy egyser ketser ü meg cziokola,
viselegem ü tülle meg marada.
Aftis Teseus igen meg bánta vala,
hogy engem akkor el ragadot vala
ert kiuánlága neki nem löt vala,
francis ristan engem haza adot vala,
Páris látom az te akaratodat,
Teseus helyében mutatod magadat,
Elmerem neked minden fändékodat,
Ne látom az te Vitéz voltodat.
m haragsom Páris smélyedre,
aghatie feretöiere,
az te ferelmekben,
al az te siuedben.
orta meg czialatnac.

Hogy Iffiaknac szerelmébe űk biznac,
Hogy hísnec hitek nec sęp sauknac,
Ki miat űk neha sęgyent vallannac.

Sok őr erről es igen gondolkottam,
Hogy soc ember nec ily beşedét hallom,
Işyac beşedét nem igaznac hallom,
Kit mi nek űnc fogadnac mástul hallom:

No bátor est mindenec beşellyęc,
Hogy keęs iám bor asony taláttatęc,
De az ęn neuem ezuel diczeretęc,
Tistátalanşag rőlla ne mondasęc.

Ast vęledę hogy ęnis ollyan vagyoc,
Mint ęn anyám ottan hamar engedec,
Anyám vętkę ęn nem mondom nagy bűn nec
Iupiter czialárdşagért miert şolloc.

Semmi czialárdşagot ęn nem mondhatoc,
Sem semmi okot ęn nem mondhattoc,
Hogy ha tuduán en te şodra meg hayioc,
Kiert ęmberec kőşt şidalmat valloc.

Az anyámnac vętkęc nec nagy oka volt,
Mert Iupitertul ű meg czialatot volt,
Madar kepben Iupiter őltözöt volt,
Ez keppen ű vele közőşödöt volt.

Azert erről te semmi példát ne v
Kiuel az ęn Vrmnac hamilat te
Hanc hiu barattia az ęn Vra

De est bizonnial erőssen kiúnnám,
Hogy erőuel tülled ęre haitatnám.

Kedues lehecz sok őr sęp şemélyek nec,
Sokkal keduesb giakorta sęp şűzek nec,
Kic erőuel Işiaktul şęnuetet nec,
Páris azt miuelned már bodog vol nec.

De megis erre intlec most tęgedet,
Olczyuk el most az meg geriedet tüzet,
Hagyuc hatra mostani şeretetet,
Ne şollianac ezzel soc nepec minket,

Estis vęlem iőueęnnec şerelmec,
Nem mind bizonios az ű igęreti,
Kit mentől ęn őriznę vęlnęc,
Annál inkáb abban meg czałakoznęc.

Ebből sem hihetec Páris tę neked,
Hogy te el hattad hites Feleşęgedet,
Şęp Enonę ki volt neked hiteşed,
Soc estendęig volt te feleşęged.

Nám te magad sem tagadod hogy vgy volt
Mert nekem erre higyed gondom volt,
Dolgaidat niluán ki tudattam volt,
Sokat felőlęd ęn gondolkottam volt.

Ved esedben hogy soha meg nem álhacz,
Az şerelemben vęgig meg nem maradhacz,
Engemet te ęzekben meg nem tarthacz,
Az miket most nekem hitedre fogacz.

Haragodban Paráznának mondanal,
 Semmi fogadásodban meg nem álnal.
 Akarék oka lenni gonofságomnac,
 Feddősie lennél oltán dolgainnac,
 Ellenkezősie vagy tisztaságomnac,
 Így iárnék hogy ha engednék Parisnac:
 Bátor inkább kívánnám hogy el vessem,
 'Az föld méltóságától el nieletetnem,
 Hogy nem mint ily fidalmat vallanec,
 Ily tisztelet lenne én semélyemnac,
 De maga gyóniörködöm ezekben,
 Páris tülled meg ígért szép kenczekben,
 'Az Troiának Fejedelemségében,
 Fogadásod há be töltöd ezekben:
 Tudom drága ruhákban öltöztetem,
 Biborban bársomban be fedesztetem,
 Lehen nekem régen gyűytöt foc kenczem,
 Igéretnek foc aiándekeket vessem,
 Meg boczássad im meg vállom bűnömöt,
 Semmiusz bőczüüllöm igéretedet,
 Czyak keduelnem Páris te semélyedet,
 De nem örömet hagynom el földemet,
 Gyakran vagyon az én gondolatomban,
 Páris ha megyec veled Effrigyában,
 Ha történic hogy essem háboruban,
 Ki folyon értem akkor nyaualyámban.

Holot

Holot lehen Attiám es az én anyám,
 Hol lessem atyám fia vagy bátyám,
 Kik háboruban tekentenének ream,
 Ezért sem hagyhatom el edes házamat,
 Tudod Iáson Medeanac mit fogada,
 Nagy hamissan mellyet neki fogada,
 Vegre fogadását ő meg nem állá,
 Házából Medeát Iáson ki hányá:
 Iol lehet ettül semmit nem rettegéc,
 Medeáról semmi példát nem vessec,
 Kit Médeá es Iáson befedének,
 Oka ezis volt az ő veszedelmenece:
 Az Ember nagy gyakorta meg czyalatic
 'Az ki reményességben igen bizic,
 Kic gondolatiokat igaznac vécic,
 Hogy mar gondolattioc nekic be telic.
 Igaz eleget Páris gondolkottam,
 Aztis nagy gyakorta nálam forgatom,
 Az veszedelmet kit mutat az álom,
 Rullad Bölcziec itéletit én banom.
 Hogy ha anyad mikor veled terhes volt,
 Egy nagy langos úfőget fűlt volt,
 Kit az Bölczec ilyen magyarástac volt,
 Troia romlására löt kit hordoz volt.
 Attulis Páris én igen félec,
 'Az két Isten asfontol igen felec,

E ij

Ki

Hogy neked ezec fegynec nem tetenec,
Vênusnál rutabnac iteltettec.

Aftis tudom niluân es biſon hiſem,
Hogy te reád támad minden nemzetſég,
Czyak hyába mulic az en ſerelmem,
Fegyuer miat mulic en nagy ſerelmem:

Mert eſt oly nagy bizonyal el higyed,
En Vramat ebbên reſtnec ne vellied,
Igaz boſu állâſra ũ fel gried,
Egęſ Görög orſág támad ellenned:

Az hol pedig Vitellêgedet beſêlled,
Nem mutattia ſem képed ſem termeted,
Sokkal különbözic attul te ſined,
Az mint immar meg iteltelec tēgedet,

Gienge teſted en mēltobnac mondom,
Szerelemnec mēltonac itilem,
Hadakozâſra ionac nem valhatom,
Ha igazat ôſmerne az en ſenmem.

Bellagerant Fortes tu Paris ſemper Arma.

Erős Vitezek had hadakozzanac,
Vitellêgben had magafaltaffanac,
Pâris rullad egyebet ne ſollianac,
Eſed elnēd ſerelmed forgâſanac,
Az mely Heſtort Bâttiâdot diczered,
Eſt kēried hogy viafkogyek çretted,
Vagyon neked illendő Vitellêged,

Az

Az ſeretet inkább illic te neked,
Intellêdnec hogy ha mernec engedni,
gy te ſepſegedel en egy ũt çlnęc,
Ilyet ſoc ſęp Leányoc ſeretnec,
Knecc eſec vagyon Pâriſt keduelnęc.
Azert immâr nętalanı hâtra vetęm,
Szemēremlęgemet mind el feledem:
Es magamat te kezedben engedem,
Időuel keſedben adom ſęp kezemet,
Mire pedig intēſ hogy titkon ſollunec,
Hogy ni czyac ketten egy máſſal beſelly ũnc,
Az mit akarſ tudua vagyon ni nâlunc,
ęp bſęded nincz el titkolua nâlunc.

De ne ſies el menni ha akarod,
Hogy tellies legyen az te akaratod,
Talânı nem leſ hyába te iârâſod,
ęgy keueſe vtâdat halâſtod.
Ez leuęlben titkâit nagy ſerelmemnec,
Pâris irtam akarattiât ſiuemnec

ęzből çrted kiuanſágat keduemnec,
Tuttâra leſ çrtelmem en eſemnec.
Egięb dologrul izenec Etrâtul,
Czyemenętől az en io tanâcziomtnl,
Kiket en tartoc hiu târſul,
Mind az kettőt tartom bizodalmaſul:

QV

QVARTA & VLTIMA,
PARS:

Im ertetec az Párisnac leuelet,
Szép Ilonánac es válaſt tetelet,
Mint czyala meg gazdáia Feleſeget,
Nem nézê Gazdalágnac erôs frigyê:
Rêgen az Gazdalágnac nagy kôtele,
Vala Pogân nép kôte oly nagy ereie,
Kit ha közölôc valaki meg ſegne,
Semmi nemzetſég közôt nem volna bôczy.

De az Páris inê eſt hátra vetê,
Menelaus barátságát nem nêze,
Szép Ilonát tûle el hitegetê.
Loppa az házától Troiában viue.

Nagy ſok ſoual mint útet meg kerûle,
Aiándêkal ſép beſêdel eſt ſerzê,
Az mint tartia czyalogato leuele,
Ki lôn romláfára nekie vëgre.

Iol lehet ſokáig az ſép Ilona,
Az Páris kiuánſágára nem haita,
De ſoc hamis beſê deckel meg czyalâ,
Kiuánſágára ſép Ilonát haitâ.

Ket ven aſſony kic tanâczi valânac,
Gond viſelôie az ſép Ilonânac,
Az Párisſtol aiándêkôſtatânac,

Ho

Hogy te veled nagy békêuel ellyeneci
Adâſd meg Párisſal az ſép Ilonát,
Mind el ſenuedi û nagy boſuſágot,
Ne indicz fel Görögök nec Orſágát,
Hogy raitad ki ne tölczek û boſuiât.

Király hâmar tanâczit be hiuatâ,
Rendel ôket erôſſen meg kerdêze,
Szép Ilonát hogy ha uiſa küldenê,
Menelaus Feleſeget meg vinne.

Eſês nepec kôtek mind aſt vëgezec,
Hogy Kirâlnac Ilona meg adatnêc,
Azert Páris tûllûc meg dorgáltatêc,
Meg adni ſép Ilonát meg hagyâtêc.

De Páris ezel ſemmit nem gondola,
Mind ellenec ſép Ilonát meg târtâ,
Kôtek nec nagy boſuſágot ſola,
Mit nem nézne ôket mind le vâgatna.

Az Kôtec ott mind tudomant tûcc,
Meg ielentêc Iſtennec Emberenêc,
Priâmus Kirâlnac igy izenêc,
Hogy maidan âz Troiâra iônêc.

Szép Ilona oly nagy ſírlmat tarta,
Hogy û régi Vrât ablâkrul lâttia,
Menelaus erôſſen mutogattya,
Régi dolgát már erôſſen ſíratia.

Az Párisnac eſt, môngya nagy ſírtâban,

F ij

Iob

Iob volt volna hogy en az Föld gionrában,
El fillyettem volna azon orában,
Mikor el indultam en az Troiába.

Nam átkozot volt az átkozot ora,
Mikor anyam engem Világra hozta,
Hogy csettem ily nagy haboru forga,
Atkozot volt engem mel nap fogada.

Kérlec Jupiter hamár vegy ki engem,
Ne giötöríed touáb immar en fiuem,
Ne kinozzad meg keseredet lelkém,
Legyen elég immar az en életem.

Atkozot legyen Pâris te dolgaiddban,
Ki így iöuël az en vram hazâban,
Kinec bifot nagy hiu bârâfâgâban,
Atkozot legyen minden te vtaiddban.

Rullam tanullliatoc tefep affonior,
Peldât vegyetec fep meniec Leânior,
Errę legien forgalmatos gondotoc,
Hogy io hirbe neube meg maragyatoc,

Iffiac beſzedenec annit higyetec,
Hogy hellyen maradjon ſzép tiſteſzkek,
Mert ſidálom leſen ti cseteket,
Hogy ha Iffiac miat mæg ſeplöſöttöc.

Im értétec tudom hogy hallótátoc,
Szépsegemnec hirtet ti mind tudgiátoc,
Ez Világban mindenüt kialtotoc,

Nin

Ninczén feb Ilonánál azt mongyátoci

Az én szeptemberem csak addig volt,
Mig az áruló fauât nem hittem volt,
En Vramat hátra nem vetettem volt,
Pâris fauânac mig nem engeté volt.

Azért intlec s'ep f'eme'liec titeket,
Magatokat er'öf'sen ö'rizz'etec,
Kit if'ten á'd házas tár'ful ti nektec,
Meg lá'statoc hogy czyak azzal tú'rietec.

Ne nêzzetec más Ember gazdaglágát,
Ne nêzzetec fêpseget es rutlágat,
Tisztalágban tarczátoc az ü ágyat,
Meg ne ruticzátoc ô iâmbor házát

Szep Ilona nagy erőssen fir vala,
Páris neki nágy fêp fôual fôl vala,
Ast czyudâlom ferelmem fêp Ilona,
Nâni nincz fiuednec semmi bâtorfâga!

Az Követec Országokban menegnec,
Követseget Királnac ielentênec,
Ki lün ellenec Vitez Görögöcnec,
Azert nagy haddal hamar keşülnece.

Agamemnon Király ű velec vala,
Kit Országul Királlyâ töttec vâla,
Az ű velec az hadban el ment vala,
Tiz Estendeig Troiát vittâc vala:

Semmi keppen Troiânac nem ártânac,

F iij

Vegre okosságot űk gondolánac,
Egy fa Louat nagy hamar faragánac,
Abba soc fegyueresec be állánac.

Ielentęc Görögęc Troiát el hadnác,
Mert az viadalt űk immár el vntác,
Azert az Louat az Taborban hagyác,
Eiel Troia alol el indulanac,

Reggel Troiából Táborban üténec,
Az Táborban ott semmit nem lelénec,
Az Louat látác igen örülénec,
Kit Troiában nagy hamar be viűnec,

De az kapun el be nem vihetęc,
Az kű falba sokat elle tőrenec,
Kiből eiel Görögęc ki főkénec,
Troia kapui le erefteténec.

De Troiabeliec vigan lakánac,
Mind eiel nappal oly erőssen isnac,
Hogy az hadtul immar űc megváltanac,
Mas felől Görögęc vissza tərénec:

Sietfégel Varosra rohanánac,
Mind Varban varasban be ragadanác,
Az rēfeg nępet oly igen vágác,
Hogy Priānus házában be iutánac.

Priānus Király meg iēdet vala,
Az templomban vęn Ember ment vala,
Az Oltárnac saruát ű tarttya vala,

Hogy